

Vatten som vapen: Från historiskt förbud till sionistisk praxis

Vatten, det mest grundläggande behovet för livet, har genom historien vapeniserats – använt för att svälta, orsaka sjukdomar, fördriva och förstöra civilbefolkningar. Internationell rätt, utvecklad genom århundraden av krig och reflektion, har uttryckligen förbjudit förgiftning, förstörelse eller nekande av tillgång till vattenkällor. Ändå finner vi i modern tid en stat – **Israel** – som upprepade gånger har brutit mot dessa normer, både historiskt och systematiskt, i sin kolonisering och ockupation av palestinsk mark. Från biologisk krigföring 1948 till infrastruktursabotage på Västbanken och belägringstaktiker i Gaza förblir användningen av vatten som vapen en konstant egenskap i sionistisk politik.

Denna essä spårar historien om vapenisering av vatten, dess förbud enligt internationell rätt och utvecklingen av israeliska taktiker från direkt förgiftning till strukturell dominans. Den utforskar också hur misslyckandet med tidiga judiska hämndplaner i efterkrigstidens Europa bidrog till att katalysera en omdirigering av våld – vilket kulminerade i det långvariga och pågående angreppet på palestinskt liv genom kontroll och förstörelse av vatten.

Vapenisering av vatten: En historisk översikt

Avsiktlig förgiftning av vattenkällor har länge fördömts som en avskyvärd krigshandling. Antika och medeltida exempel är många, från belägrande arméer som förorenade brunar med lik till användning av naturliga gifter. I takt med att krigslagarna utvecklades blev sådana handlingar juridiskt och moraliskt oacceptabla.

- **Haagkonventionen IV (1907)** förbjuder användning av gift eller förgiftade vapen (Art. 23(a)).
- **Genèveprotokollet (1925)** förbjuder kemiska och biologiska vapen, inklusive i vatten.
- **Konventionen om biologiska vapen (1972)** och **Konventionen om kemiska vapen (1993)** bekräftar dessa förbud.
- **Romstadgan för ICC (1998)** definierar användning av förgiftat vatten som ett krigsbrott enligt artikel 8(2)(b)(xvii).

På 1900-talet hade sådana handlingar blivit **sedvanerättslig internationell rätt**, bindande för alla stater och aktörer. Ändå bröts dessa normer snabbt under etableringen av den sionistiska staten i Palestina.

Operation “Kasta ditt bröd” och sionistisk vattenförgiftning (1948)

Under 1948, under Nakba (det tvångsmässiga fördrivandet av över 750 000 palestinier), genomförde israeliska miliser och vetenskapliga enheter avsiktliga biologiska krigsoperationer mot palestinska civila. Ett av de tydligaste exemplen på detta var förgiftningen av vattenförsörjningen med **tyfusbakterier**:

- **Akko (maj 1948)**: Sionistiska styrkor förorenade det kommunala vattenförsörjningssystemet med tyfus, vilket orsakade massjukdomar. Röda Korset ingrep. Detta var det första kända användandet av bakteriologiska vapen av sionistiska styrkor och koordinerades av **Enhet 131** i Haganah.
- **Gaza (juni 1948)**: Ett liknande plan stoppades av egyptiska myndigheter. Sionistiska agenter som bar biologiska ämnen greps innan de kunde sättas in.
- **Byar som Biddu, Beit Surik och 'Ayn Karim** såg sina brunnar eller reservoarer förorenade eller förstörda, vilket orsakade sjukdomar och fördrivning.
- **Ein al-Zeitun och flera byar i Galileen** hade sina brunnar permanent saboterade, ofta i samband med massakrer eller massfördrivningar.

Dessa operationer bröt mot flera bestämmelser i **Haagreglerna**, även om de var i kraft vid den tiden, och passade in i doktrinen för **Plan Dalet** – en bredare strategi för avfolkning och avskräckning.

Från att förgifta Tyskland till att förgifta Palestina: Ett byte av mål, en födelse av straffrihet

År 1945 planerade **Nakam-gruppen** – ett nätverk av överlevare från Förintelsen engagerade i hämnd – att förgifta **vattenförsörjningen** i tyska städer som Nürnberg och München. De infiltrerade kommunala vattensystem och fick tillgång till kartor, med avsikt att döda miljontals människor med arsenik. Men planen misslyckades när brittiska myndigheter grep deras ledare och giftet dumpades i havet.

Oförmögna att nå eller straffa tyskarna – geografiskt avlägsna och politiskt skyddade – försvann inte gruppens vrede. Den **omdirigerades**. Ett mycket mer tillgängligt och oskyddat mål fanns i närheten: **det palestinska folket**. Detta var samma folk som under Förintelsen och åren innan i många fall **erbjöd skydd åt judar** när ingen västerländsk stat – inklusive USA och Storbritannien – skulle ta emot dem, vilket exemplifieras av **Eviankonferensen** 1938.

Bara tre år senare skulle sionistiska styrkor förgifta palestinska brunnar – inte som hämnd för Förintelsen, utan som ett verktyg för kolonisering och fördrivning. För att rättfärdiga detta konstruerade de en lögn: att **palestinierna, inte tyskarna, var ansvariga för Förintelsen**.

Den mest upprepade versionen av denna lögn hävdar att **Jerusalems stormufti, Haj Amin al-Husseini**, "uppviglade" eller medplanerade Förintelsen med Hitler. Detta påstående faller sönder under granskning av den historiska tidslinjen men förblir **en grundpelare i israelisk propaganda**. Än idag upprepar hasbara-konton och israeliska politiker denna förvrängning, och kallar Palestina-anhängare för "islamo-nazister" eller "palinazis-

ter” – en narrativ invertering avsedd att sudda ut tysk skuld och rättfärdiga sionistiskt våld mot palestinier.

Moderna taktiker: Bosättarvåld och strukturell kontroll

Även om biologiska attacker har upphört, har vapeniseringen av vatten fortsatt i mer lömska former – särskilt på Västbanken, där den israeliska ockupationsregimen har utformat ett avancerat system för **strukturell deprivation**:

- **Bosättarvandalism**: Bosättare badar regelbundet i **gemensamma cisterner**, förstör bevattningsrör, skjuter på vattentankar på hustak och blockerar tillgång till källor.
- I **juli 2025** omdirigerade bosättare vatten avsett för över 30 palestinska byar för att fylla en **privat pool** i en närliggande bosättning.
- **Cisternsabotage** inkluderar att fylla brunnar med **stenar, betong eller sopor**, vilket gör dem oanvändbara.

Detta bosättarvåld **möjliggörs av statliga policies**, särskilt de som är rotade i **Militärorder 158 (1967)**, som **kräver att palestinier skaffar tillstånd för alla nya vatteninstallationer**, inklusive **insamling av regnvatten**. Tillstånd beviljas nästan aldrig.

Mekorot-regimen: Institutionaliserad apartheid

Israels nationella vattenföretag, **Mekorot**, övervakar ett system där:

- **52%** av det utvunna vattnet går till Israel.
- **32%** till olagliga bosättningar.
- **Endast 16%** återstår för palestinerna, som räknas i miljontals.

Samtidigt får palestinier på Västbanken så lite som **20–50 liter per dag**, långt under **WHO:s minimum** på 100 liter. Bosättningar åtnjuter bevattnade gårdar och pooler. Detta är inte brist – det är överhöghet.

I **Område C** har Israels överutnyttjande av **Bergakvifären** orsakat att palestinska brunnar torkar ut eller blir salta. På platser som **Bardala** och **Al-Auja** kollapsar jordbruket. Själva landet dödas. Detta är **ekocid**.

Kriminalisering av himlen: Regnvatten som kontraband

Inte ens himlen är fri. Enligt **Militärorder 158** kriminaliseras insamling av regnvatten. Cisterner byggda utan tillstånd:

- **Rivna** av israeliska styrkor.
- **Konfiskerade** som ”olaglig infrastruktur”.
- **Besträffade** med vattenavstängningar (t.ex. förlorade en by hela sin vattenförsörjning i fem dagar 2017).

Dessa metoder bryter mot **Fjärde Genèvekonventionen, Haagreglerna (1907)** och **mänskliga rätten till vatten** enligt **ICESCR**. Israelerna konsumerar minst **fyra gånger** så mycket vatten som palestinierna.

Gaza: Belägring som miljö- och biologisk krigföring

I Gaza har vatten blivit inte bara en vara – utan ett vapen för **belägring**. Sedan 2007 har Israel blockerat eller bombat kritisk infrastruktur:

- **Avsaltningsanläggningar** förstörda.
- **Avloppsreningsanläggningar** riktade.
- **Bränsle för vattenpumpar** nekade.

Från och med 2025:

- **Över 97%** av Gazas vatten är odrickbart.
- Barn lider av **kroniska vattenburna sjukdomar**.
- Sedan **2 mars 2025** har Gaza gått in i **IPC-fas 5-svält**, där försvagade immunsystem gör även milda fall av **enterit** potentiellt dödliga.

När bilder på **utmärglade palestinska barn** cirkulerar online avfärdar israeliska hasbara-konton dem som offer för "genetiska sjukdomar". Samma påstående gjordes en gång av nazister om offer som **Anne Frank**, som inte dog i en gaskammare, utan av **tyfus**, en **vattenburen sjukdom** i Bergen-Belsen. Ekot är skrämmande.

Slutsats: Förgifta vatten, förgifta minnet

Vatten har alltid varit ett vapen. Men i det sionistiska projektet har det blivit en doktrin – ett medel för borttagande, bestraffning och dominans. Från 1948 till idag har brunnar förgiftats, akvifärer plundrats och törst kriminaliserats. I Gaza dör barn på grund av brist på rent vatten. På Västbanken tvingas hela samhällen att överge sin mark.

Ändå, även när deras vatten stjäls eller förstörs, beskylls palestinierna – inte bara för att göra motstånd, utan för andras brott. Ett folk som hjälpte till att rädda judiska flyktingar från Förintelsen har blivit **dess syndabock** – inte på grund av vad de gjorde, utan för att de var i närheten.

Att vapenisera vatten är att **föra krig mot själva livet**. Och att överföra skulden för folk-mord på dess överlevandes offer är att **förgifta sanningen**. Om det ska bli fred måste rättvisa komma först. Och rättvisa börjar med att **avslöja vapnet**, namnge brottet och återlämna vattnet – både fysiskt och moraliskt – till dem som det stulits från.